வேதாந்தம்.
வழி நூல்கள்.

31/5

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रम ॥

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் அவர்கள்
அருளியது.

ஸ்ரீ ஸுரேசுவராசார்யார் இயற்றிய
மானஸோல்லாஸம்,
ஸ்ரீ ஸ்வயம்பிரகாச யதீசுவரர் இயற்றிய
வியாக்யானம் இவைகளை அனுஸரித்து
"ஸ்ரீ சங்கர க்ருபா" உதவி ஆசிரியர்,
வியாகரண சிரோமணி, வேதாந்த வித்வான்,
ப்ரஹ்மஸ்ரீ K. S. வெங்கடராம சாஸ்திரிகளால்
தமிழில் எழுதப்பட்ட
அவதாரிகை, பதவுரை, விரிவுரைகளுடன் கூடியது.

நான்காம் பதிப்பு

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.
1971

[விலை 30 பைசா

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रम् ॥

श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्यविरचितम् ॥

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யரால் இயற்றப்பட்டது.

[[1] मौनव्याख्याप्रकटितपरब्रह्मतत्त्वं युवानं
वर्षिष्ठान्तेवसदृषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्ठैः ।
आचार्येन्द्रं करकलितचिन्मुद्रमानन्दमूर्तिं
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥]

[மௌநவ்யாக்யாப்ரகடிதபரப்ரஹ்மதத்வம் யுவாநம்
வர்ஷிஷ்டாந்தேவஸத்ருஷிகணைராவ்ருதம் ப்ரஹ்மநிஷ்டை: ।
ஆசார்யேந்த்ரம் கரகலிதசிந்முத்ரமாநந்தமூர்த்திம்
ஸ்வாத்மாராமம் முதிதவதனம் தக்ஷிணாமூர்த்திமீடே ॥]

தமிழ் உரை.

வாய் திறவாத 'மௌனம்' என்னும் கற்றுக் கொடுக்கும் முறையால் பரப்ரஹ்ம ஸ்வருபத்தைக்

---

1. இந்த சுலோகம் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசார்யாரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகத்தில் சேராவிட்டாலும் எங்கும் ஸம்பிரதாயத்தில் இதை முதலில் சொல்லிக்கொண்டு வருவதால் இதற்கும் உரை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

காட்டுகின்றவரும், வாலிபரும், ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களும், வயதானவர்களும் சிஷ்யர்களுமான முனிகணங்களால் சூழப்பட்டவரும், ஆசார்ய சிரேஷ்டரும், கையால் காண்பிக்கப்பட்ட சின்முத்ரையை உடையவரும் ஆனந்த ஸ்வரூபரும் ஸ்வஸ்வரூபத்திலேயே ரமிப்பவரும் ஸந்தோஷம் கொண்ட முகமுள்ளவருமான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन्नात्मनि मायया बहिरिवोद्भूतं यथा निद्रया ।
यः साक्षात्कुरुते प्रबोधसमये स्वात्मानमेवाद्वयं
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ १ ॥

விச்வம் தர்பணத்ருச்யமாநநகரீதுல்யம் நிஜாந்தர்கதம்
பச்யந்நாத்மநி மாயயா பஹிரிவோத்பூதம் யதா நித்ரயா ।
ய: ஸாக்ஷாத்குருதே ப்ரபோதஸமயே ஸ்வாத்மாநமேவாத்வயம்
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

1. [பதவுரை] கண்ணாடியின் உள்ளே காணப்படுகின்ற நகரம் போன்றதாய், தன் உள்ளே (ஆரோபிதமாய்) இருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தை, தூக்கத்தினால் போல, ஆத்மாவினிடத்து மாயையால் வெளியில் தோன்றியதுபோல் பார்க்கின்ற எவன் (ஸத்குருவின் உபதேசத்தால்) ஞானமுண்டாகும் சமயத்தில் இரண்டற்ற தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் நேரில்

பார்க்கிருனே, அந்த ஸ்ரீகுருஸ்வருபரான ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[விசேஷ உரை] ஜீவன் ஆத்மஞானம் அடைவதற்கு முன் தன்னைக் காட்டிலும் வேருக இப்பிரபஞ்சத்தை வெளியில் பார்க்கிருன். ஸத்குருவின் உபதேசத்தால் இவனுக்கு ஆத்ம ஞானம் ஏற்பட்டதும் ஆத்ம ஸ்வருபம் தவிற வேறென்றும் தெரிவதில்லை. கண்ணடியில் இடைவெளியில்லாமல் போனலும் உள்ளே நகரம் தெரிவதுபோல் அகண்டமான ஆத்மாவிடம் ஜகத்து தோன்றுகிறது. ஸ்வப்ன காலத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்கும்பொழுது வாஸனமயமான ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சம் தன்னுள்ளிருந்தாலும் தூக்கத்தில் அதை வெளியிலிருப்பதாகவே பார்க்கிருன். அதுபோலவே தன்னுள் ஆரோபிதமாயிருக்கின்ற ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தை மாயையால் வெளியிலிருப்பதுபோலவே காண்கிருன். விழித்துக்கொண்டதும் ஸ்வப்ந பிரபஞ்சம் மறைந்துவிடுவது போல ஸ்ரீஸத்குருவின் உபதேசத்தால் ஆத்மஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு இந்த பிரபஞ்சம் மறைந்து தன் ஆத்ம ஸ்வருபம் ஒன்றையே பார்க்கிருன். तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये। எவன் பார்க்கிருனே அந்த குருமூர்த்தியான ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம் என்பதால, பார்க்கின்ற ஜீவாத்மாவும், அவனுக்கு உபதேசம செய்த குருஸ்வருபமும் தக்ஷிணமூர்த்தி என்ற ஈசுவர ஸ்வருபமும், ஒரே தத்வமென்று தெரிகிறது. ஆலமரத்தடியில் தென்திசை பார்த்து

உட்கார்ந்துகொண்டு ஸனகாதி யோகிகளுக்கு தத்வ ஞானத்தை உபதேசம் செய்த மூர்த்திக்கு 'தக்ஷிணு மூர்த்தி என்று பெயர். श्रिया दक्षिणः श्रीदक्षिण: श्रीदक्षिणश्चासौ अमूर्तिश्च श्रीदक्षिणामूर्तिः । ஸ்ரீ என்ருல் மாயை. மாயையைக் கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதில் ஸமர்த்தர். உண்மையில் உருவமில்லாதவர் என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். (1)

2. [அவதாரிகை] முன் சுலோகத்தில் பிரபஞ்சம் ஆத்மாவிடம் உள்ளதென்றும் அது ஸ்வப்னம்போல் பொய்யென்றும் கூறப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் அப்பிரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மமே [1] அபிந்ந நிமித்த உபாதான காரணமென்று கூறுகிருர் :—

बीजस्यान्तरिवांकुरो जगदिदं प्राङ्निर्विकल्पं पुन-
र्मायाकल्पितदेशकालकलनावैचित्र्यचित्रीकृतम् ।
मायावीव विजृम्भयत्यपि महायोगीव यः स्वेच्छया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ २ ॥

பீஜஸ்யாந்தரிவாங்குரோ ஜகதிதம் ப்ராங்நிர்விகல்பம் புநர்
மாயாகல்பிததேசகாலகலநாவைசித்ர்யசித்ரீக்ருதம் ।
மாயாவீவ விஜ்ருப்பயத்யபி மஹாயோகீவ ய: ஸ்வேச்சயா
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணுமூர்த்தயே ॥

[ப-ரை] விதைக்கு உள்ளே முளைபோல ஆதியில்

1. கார்யத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் காரணம் உபாதானம், குடத்திற்கு மண். மற்றது நிமித்த காரணம். குடத்திற்கு குயவன், பிரபஞ்சத்திற்கு பரமாத்மாவே உபாதானமாயும் நிமித்தமாயும் ஆகிருர்.

21/5

பேதமற்றதாயிருந்த இந்த பிரபஞ்சம் பின்னல் மாயையால் கல்பிக்கப்பட்ட தேசம், காலம் இவைகளின் சேர்க்கையாலான வைசித்ர்யத்தால் பலவாருக ஆயிற்று எவர் மாயாவிபோலவும் மஹாயோகிபோலவும் தன் இச்சையால் (முன் கூறியவாறு பிரபஞ்சத்தை) வெளிப்படுத்துகிருரே, அந்த ஸ்ரீ குருமூர்த்தியான ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-உரை] மரம் உண்டாவதற்கு முன் விதையாக இருக்கும்பொழுது விதைக்குள் மரம் ஸூக்ஷ்மமாக இருந்தாலும் அப்பொழுது துளிர், இலை, பூ, காய், பழம் என்ற வேற்றுமைகள் இல்லை. விதையாகவே மரம் இருந்தது. விதையிலிருந்து துளிர் தோன்றி முறையே மரம் உண்டானதும் எல்லா வேற்றுமைகளும் ஏற்படுகின்றன. இதுபோலவே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னல் ஆதியில் ஆகமாவினுள் பிரபஞ்சம் ஸூக்ஷ்மமாக இருந்தாலும் அப்பொழுது ஒருவித பேதமும் இல்லாமல் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருந்தது, பிறகு மாயையால் காலதேச நிமித்தங்கள் ஏற்பட அதன்மூலம் பிரபஞ்சமும் பலவித பேதம் நிறைந்ததாக ஆயிற்று. இந்திர ஜாலம் காட்டுபவன் வேறு மூலப்பொருள் ஒன்றுமில்லாமல் மாயையை மட்டும் கருவியாகக்கொண்டு பலவிதப் பொருள்களைக் காட்டுவதுபோலவும், விசுவாமித்ரர் முதலான மஹா யோகிகள் தம் இச்சையால் யோக சக்தியைக்கொண்டு பலவிதப் பொருள்களை உண்டு

பண்ணுவது போலவும், பரமாத்மா தன் மாயா சக்தியை மட்டும் கொண்டு தன்னிடத்திலேயே பலவித வேற்றுமையுள்ள பிரபஞ்சத்தை தோற்றுவிக்கிருர். அவரைத் தவிற வேறு வஸ்து இல்லாததால் பிரபஞ்சத்திற்கு அவரே உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் ஆகிருர். மாயையின் ஸ்வரூபம் வாஸ்தவமில்லாததால் அதனுலுண்டாகும் பிரபஞ்சத்தினுல் ஆத்மாவுக்கு ஒருவித விகாரமும் ஏற்படுவதில்லை. (2)

3. [அ] முதல் சுலோகத்தால் சரீரத்தில் இருந்துகொண்டு வெளியிலுள்ள பிரபஞ்சத்தைக் காண்கின்ற ஜீவாத்மாவையும், 2வது சுலோகத்தால் மாயையால் பிரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டிக்கிற ஜகத் காரணமான ஈசுவரனையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு இந்த சுலோகத்தில் அந்த இரண்டும் ஒன்றுதானெனக் கூறுகிருர் :—

यस्यैव स्फुरणं सदात्मकमसत्कल्पार्थगं भासते
साक्षात्तत्त्वमसीति वेदवचसा यो बोधयत्याश्रितान् ।
यत्साक्षात्करणाद्भवेन्न पुनरावृत्तिर्भवाम्भोनिधौ
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ३ ॥

யஸ்யைவ ஸ்புரணம் ஸதாத்மகமஸத்கல்பார்த்தகம் பாஸதே
ஸாக்ஷாத்தத்வமஸீதி வேதவசஸா யோ போதயத்யாச்ரிதான் ।
யத்ஸாக்ஷாத்கரணாத் பவேந்ந புநராவ்ருத்திர் பவாம்போநிதௌ
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] உண்மை வடிவமான எவருடையதே யான ஸ்புரணமானது (பிரகாசமானது) இல்லாதது போன்ற பொருள்களை அடைந்து விளங்குகிறதோ, எவர் (தன்னை) அண்டினவர்களை 'தத்த்வமஸி' (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்ற வேத வாக்கால் நேராக அறிவுறுத்துகிறாரோ, எவரை நேரில் பார்த்தால் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் மீண்டும் திரும்புவது கிடையாதோ, அந்த ஆசார்ய ஸ்வரூபரான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-ரை] உலகத்திலுள்ள பொருள்களை ஸத் என்றும் அஸத் என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஆத்மா ஸத்தான வஸ்து. முயல் கொம்பு, மலடி மகன் இவையெல்லாம் அஸத்து. இவை ஓரிடத்திலும் தோன்றாததாலும், இதைக் கண்டதாக யாரும் சொல்லாததாலும் இதற்கு ஸத்தையும் (இருப்பும்) ஸ்புரணமும் (பிரகாசம்) கிடையாது. ஆகவேதான் இவைகளை அஸத்தென்று கூறினோம். கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பை முயல் கொம்புபோல் அஸத்தாக கூறமுடியாது. சில சமயங்களில் சிலருக்குக் கயிறு பாம்பாகத் தோன்றுவதாலும், அங்கே பாம்பு இருக்கிறது, நான் நேரில் கண்டேன் என்று கூறுவதாலும் இதற்கு ஸத்தையும் ஸ்புரணமும் உண்டு ஆனாலும் நன்கு கவனித்துப் பார்த்ததும் கயிறு தெரிகிறதே தவிர பாம்பு தெரிவதில்லை. ஆதலால் இதைக் கயிறுபோல் ஸத்தென்று கூறமுடியாது. ஸத்தானால் மறைந்து

போகாது. கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுவதால் இதை அஸத்தாகவும் கூறமுடியாது. அஸத்தாறு தோன்ருது. ஆகவே ஸத்திலும் சேராமல் அஸத்திலும் சேராமலிருக்கும் கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு முதலானவற்றை சாஸ்திரங்களில் "ஸதஸத் விலக்ஷணமும்" "அநிர்வசநீயம்" என்று கூறுகிருர்கள். இவை ஸத்தில்லாவிட்டால் ஸத்தையும் ஸ்புரணமும் இதற்கு எவ்விதம் ஏற்பட்டது என்று கேட்கலாம். கயிற்றில் பாம்பு தோன்றினலும்கூட ஸத்தையும் ஸ்புரணமும் அந்த பாம்புக்கு சொந்தமானதல்ல. கயிரே பாம்பாகத் தோன்றுவதாலும் பாம்பு தோன்றும்பொழுது கயிறு தெரியாததாலும் கயிறு தெரிந்ததும் பாம்பு மறைவதாலும் கயிற்றில் உள்ள ஸத்தையும் ஸ்புரணமும்தான் பாம்பில் தோன்றுகிறது.

இந்த திருஷ்டாந்தப்படி ப்ரபஞ்சத்திற்கும் சொந்தமாக ஸத்தாஸ்புரணங்கள் கிடையாது. அதிஷ்டானமான ஆத்மாவிலுள்ள ஸத்தா ஸ்புரணங்கள்தான் பிரபஞ்சத்தில் தோன்றுகின்றன. கயிற்றில் தோன்றின பாம்பு உடனே மறைந்து விடுவதாலும், கயிறு வெகுகாலமிருப்பதாலும் கயிற்றை ஸத்து என்று சொல்கிருேம். உண்மையில் நன்கு விசாரித்துப் பார்த்தோமாறைல் இது கயிறு என்ற ஞானம் வந்ததும் அந்த பாம்பு மறைந்து போவதுபோல் ஸர்வம் ப்ரஹ்மம் என்ற ஞானம் வந்ததும் பிரபஞ்சமும் மறைந்துவிடுகிறது. கொஞ்ச

காலம் தோன்றுகிறது. வெகுகாலம் தோன்றுகிறது என்ற வேற்றுமை இருந்தாலும் "ஞானத்தால் மறைந்துபோவது" என்பது இரண்டுக்கும் பொதுவானபடியால் ரஜ்ஜுஸர்ப்பம்போல் பிரபஞ்சமும் ஸதஸத் விலக்ஷணமாய் அநிர்வசனீய மானதால் பொய்யே.

இவ்வாறு பொய்யான பிரபஞ்சத்தை உண்மை என்று நினைப்பதாலும் தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைப்பதாலும்தான் நமக்கு எல்லாவித அனர்த்தங்களும் ஏற்படுகின்றன. இதைப் போக்குவதற்காக பகவானே குருவாக வந்து தன்னைச் சரணம் அடைந்த சிஷ்யனுக்கு "பிரபஞ்சம் முழுவதும் பொய். ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம். நீயும் அந்த பிரஹ்மம் தான்" என்று மஹாவாக்யத்தின் அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறார். இதனால் சிஷ்யனுக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது. மறுபடியும் இவன் இப்பிரபஞ்சத்தில் பிறப்பதில்லை. பிறப்பு இறப்பற்ற நித்யானந்த நிலைமையை அடைகிறான்.

4. [அ] முன் சுலோகத்தில் "ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று. ஆத்மாவிலுள்ள உண்மையும் பிரகாசமும் தான் பிரபஞ்சத்தில் தோன்றுகின்றன. பிரபஞ்சத்திற்குத் தனியாக உண்மையும் பிரகாசமும் கிடையாது" என்று கூறப்பட்டது. இதன்மேல் 'இது சரியன்று. இவ்விதம் சொல்வதற்கு பிரமாண மென்ன? நம் அநுபவம் இதற்கு ஒத்ததாக இல்லையே' என்ற கேள்வி வர பதில் கூறுகிறார்:—

नानाच्छिद्रघटोदरस्थितमहादीपप्रभाभास्वरं
ज्ञानं यस्य तु चक्षुरादिकरणद्वारा बहिः स्पन्दते ।
जानामीति तमेव भान्तमनुभात्येतत्समस्तं जग-
त्तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ४ ॥

நாநாசித்ரகடோதரஸ்திதமஹாதீபப்ரபாபாஸ்வரம்
ஜ்ஞாநம் யஸ்ய து சக்ஷுராதிகரணத்வாரா பஹி: ஸ்பந்ததே ।
ஜாநாமீதி தமேவ பாந்தமநுபாத் யேதத் ஸமஸ்தம் ஜகத்
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] எதனுடைய அறிவானது, பல துவாரங்களை உடைய குடத்தின் உள்ளேயுள்ள பெரிய விளக்கின் ஒளிபோல் பிரகாசிக்கின்றதாய், கண் முதலான இந்திரியங்களின் வழியாக வெளியில் செல்லுகின்றதோ, "அறிகிறேன்" என்று (தானாகவே) விளங்குகின்ற அதை ஒட்டியே இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் விளங்குகின்றதோ, அந்த ஆசார்ய ஸ்வருபரான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-ரை] ஒரு குடத்தில் பல துவாரங்கள் செய்து அதனுள்ளே ஒரு தீபத்தை ஏற்றிவைத்தால் அந்த தீபத்தின் ஒளியானது அந்த துவாரங்களின் வழியாக வெளியே சென்று அருகிலுள்ள பொருள்களை விளக்குகிறது. இது போல பல இந்திரிய துவாரங்களை உடைய இந்த தேஹத்தின் உள்ளே பிரகாசிக்கும் ஆத்ம பிரகாசமானது கண்

முதலிய இந்திரியங்களின் வழியாக வெளியே சென்று வெளிப்பொருள்களை விளங்கவைக்கின்றது எவ்விதமெனில் நான் குடத்தை அறிகிறேன் என்று எண்ணும்பொழுதுதான் குடம் விளங்குகிறது. இல்லாவிடில் ஜடமான அது விளங்குவதில்லை, குடத்தை அறிகிறேன் என்றவிடத்து அறிவு என்ற ஆத்ம பிரகாசம் கண் வழியாக வெளியே வந்து குடத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டதும் குடம் பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. குடம் அறிவினுல் பிரகாசிக்கிறது. அறிவு தானே விளங்குகிறது. அறிவை விளக்க மற்ருெர் கருவி தேவையில்லை. நான் குடத்தை அறிகிறேன் என்று எண்ணும்பொழுதே குடமும் பிரகாசிக்கிறது. அறிவும் பிரகாசிக்கிறது. முன் கூறிய திருஷ்டாந்தத்தில் குடத்திற்குள் இருக்கும் தீபம் நம் கண்ணுக்கு தெரியாவிட்டாலும் தீபத்தின் பிரகாசம்தான் துவாரத்தின் வழியாக வெளியே வந்து பொருள்களைக் காட்டுகிறது என்று சொல்வார்களே தவிற ஒருவராவது துவாரமே பொருளை விளக்குகிறது என்று சொல்வதில்லை. அதுபோல ஆத்ம பிரகாசத்தால்தான் இதெல்லாம் விளங்குகிறது ஆகவே ஆத்மாவிலுள்ள ஸ்புரணம் தான் ஜகத்தில் தோன்றுகிறதே தவிற பிரபஞ்சத்திற்கு தனியாக ஸ்புரணம் கிடையாது என்று முன் சுலோகத்தில் கூறியது சரியே.

அப்படியானுல் குடமிருக்கிறது குடம் விளங்குகிறது என்று சொல்வது எவ்விதம் பொருந்து

மெனில் நெருப்பில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கரண்டியை அறியாது தொட்டவனுடைய கை கொப்பளித்துவிடுகிறது. கையில் என்னவென்று கேட்டால் கரண்டி சுட்டு விட்டது என்று சொல்லுகிருன். உண்மையில் நெருப்புக்குத்தான் சுடும் சக்தி உண்டே தவிற இரும்புக்குக் கிடையாது. இது அவனுக்கும் தெரியும். ஆனலும் இரும்பு சுட்டதாகச் சொல்கிருன். என்ன காரணமெனில் நெருப்பும் இரும்பும் சேர்ந்திருப்பதுதான். அதனல் நெருப்பில் உள்ள சுடும் சக்தியை இரும்பில் ஏற்றி இரும்பு சுட்டதாகச் சொல்கிருன். இதுபோல ஆத்மாவும் பிரபஞ்சமும் ஒன்ருகக் கலந்திருப்பதால் ஆத்மானத்ம விவேகமில்லாதவர்கள் ஆத்மாவில் உள்ள ஸ்புரணசக்தியை பிரபஞ்சத்தில் ஆரோபித்து பேசுகிருர்கள். உண்மையில் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆத்ம ஸம்பந்தமில்லாமல் ஸ்புரணம் கிடையாது. (4)

5. [அ) இவ்விதம் நான்கு சுலோகங்களால் பிரபஞ்சம் பொய்யென்றும் ஆத்மா ஸச்சித்ருபி என்றும் ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்றும் கூறப்பட்டது. இதற்கு மாருகக் கூறுகின்ற வாதங்கள் சரியல்ல வென்று இதில் கூறுகிருர் :—

देहं प्राणमपीन्द्रियाण्यपि चलां बुद्धिं च शून्यं विदुः
स्त्रीबालान्धजडोपमास्त्वहमिति भ्रान्ता भृशं वादिनः ।
मायाशक्तिविलासकल्पितमहाव्यामोहसंहारिणे
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ५ ॥

தேஹம் ப்ராணமபீந்த்ரியாண்யபி சலாம் புத்திம்ச சூன்யம் விதுः
ஸ்த்ரீபாலாந்தஜடோபமாஸ்த்வஹமிதி ப்ராந்தா
ப்ருசம் வாதிநः ।
மாயாசக்திவிலாஸகல்பிதமஹாவ்யாமோஹஸம்ஹாரிணே
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் குருடர்களுக்கும் (விவேகமில்லாதவர்களுக்கும்) ஜடர்களுக்கும் (பித்துப் பிடித்தவர்களுக்கும்) ஒப்பான வாதிகள் பலர் மிக்க மயக்கம்கொண்டவர்களாய் தேஹத்தையும், பிராணனையும், இந்திரியங்களையும், சஞ்சலமான புத்தியையும், சூன்யத்தையும் நான் (ஆத்மா) என்று அறிகின்றனர். மாயா சக்தியின் சேஷ்டையால் ஏற்பட்ட இந்தப் பெரிய மயக்கத்தைத்தொலைக்கின்ற அந்த குருஸ்வருபரான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-ரை] தம் தம் கொள்கையை நிலைநிறுத்துவதற்காக வாதம் செய்பவர்களில் சிலர் தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று பல யுக்திகளால் கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர் இந்திரியங்களை ஆத்மாவென்றும், வேறு சிலர் பிராணனை ஆத்மாவென்றும், சிலர் புத்தியை ஆத்மாவென்றும், சிலர் சூன்யத்தை ஆத்மாவென்றும் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கூறுவது உபநிஷத்திற்கு விருத்தமானது. அதை அநுஸரித்த யுக்திக்கும் விருத்தமானது. அவர்கள் விவேகமில்லாமல் மாயையால் ஏற்பட்ட மதிமயக்கத்தால்

இவ்வாறு கூறுகிறார்கள். கீதையில் இவர்களைப் பற்றி "माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः" (மாயையால் அறிவிழந்து அஸுரத் தன்மையடைந்தவர்கள்) என்று பகவான் கூறுகிறார். பெண்கள், பாலர், குருடர், ஜடர் இவர்களுடைய வார்த்தைகள் போல இவ்வாதிகளுடைய வாதங்களும் பிரமாணமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. எந்த மாயையின் சக்தியால் மதி மயக்கம்கொண்டு பலவாறாக இவர்கள் வாதம் புரிகின்றனரோ அந்த மாயையை அடியோடு அழிக்கின்றவர் ஸ்ரீ குருமூர்த்தியே, இவரே தக்ஷிணாமூர்த்தி.

6 [அ] இதுவரை கனவில் தோன்றும் பொருள் போல நனவில் காணும் பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவில் கல்பிக்கப்பட்டது. அதிஷ்டானமான இந்த ஆத்மா ஒன்றுதான் உண்மைப் பொருள். மற்றதெல்லாம் பொய். ஆத்மாவே பிரஹ்மம் என்று கூறப்பட்டது. இத்தகைய ஆத்மாவும் அஸத்து, எல்லாம் சூன்யம் என்று சொல்லும் பௌத்த மதத்தைக் கண்டித்து இந்த சுலோகத்தில் முன் கூறியவற்றை உறுதிப்படுத்துகிறார்:—

राहुग्रस्तदिवाकरेन्दुसदृशो मायासमाच्छादना-
त्सन्मात्रः करणोपसंहरणतो योऽभूत्सुषुप्तः पुमान् ।
प्रागस्वाप्समिति प्रबोधसमये यः प्रत्यभिज्ञायते
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ६ ॥

ராஹுக்ரஸ்ததிவாகரேந்துஸத்ருசோ மாயாஸமாச்சாதநாத்
ஸந்மாத்ர: கரணோபஸம்ஹரணதோ யோऽபூத்
ஸுஷுப்த: புமான் ।
ப்ராகஸ்வாப்ஸமிதி ப்ரபோதஸமயே ய: ப்ரத்யபிக்ஞாயதே
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] எந்த புருஷன் (உள், வெளி) கரணங்கள் அடங்குவதால் நல்ல தூக்கத்தை (ஸுஷுப்தியை) அடைந்தவனாய் மாயையால் மறைக்கப்பட்டு, ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூரியனையும் சந்திரனையும் போன்றவனாய் ஸன்மாத்ரமாய் இருந்தானோ, எவன் விழித்துக்கொண்ட சமயத்தில் 'முன்பு தூங்கினேன்' என்று நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறானோ, அந்த ஸ்ரீ குருஸ்வருபரான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

[வி-உரை] இந்திரியங்களுடன் மனது வேலை செய்யும் நிலைக்கு ஜாக்ரதவஸ்தை என்று பெயர். இந்திரியங்கள் அடங்கி மனது மட்டும் வேலை செய்யும் அவஸ்தைக்கு ஸ்வப்னம் என்று பெயர். மனதும் அடங்கிவிட்டால் ஸுஷுப்தி. அந்த சமயம் ஒன்றும் தெரியாததாலும் தான் இருப்பதாகக்கூடத் தெரியாததாலும் சூன்யமே தத்வமென்று பௌத்தர்கள் சொல்கின்றனர். இது சரியல்ல. விசேஷ விக்ஞானம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமான இந்திரியம், மனம் முதலிய கருவிகள் அப்பொழுது அடங்கிவிட்டபடியால் அவ்வித ஞானம் அப்பொழுது

ஏற்படாவிட்டாலும் ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்மா தான் மட்டும் அபபொழுதும பிரகாசித்துக்கொண்டு தானிருக்கிறது. கிரஹணம் ஏற்படும்பொழுது ராஹுவால் மறைக்கப்பட்டு ஸூர்ய சந்திரர்கள் அப்பொழுது நன்கு தெரியாததுபோல ஆத்ம பிரகாசமும் மாயையால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் அப்பொழுது நமக்குத் தெரிவதில்லை. ராஹுவால் மறைக்கப்பட்டு ஸூர்ய சந்திரர்கள் தெரியாமல் போனாலும் இவர்களின் ஸத்தையை யாரும் ஆக்ஷேபிப்பதில்லை. ஸூர்ய சந்திரர்கள் இல்லை யென்று ஒருவரும் சொல்வது கிடையாது. இதுபோல மாயையால் மறைக்கப்பட்டு ஆத்ம பிரகாசம் அப்பொழுது தெரியாமல் போனாலும் அது இல்லையென்று யாரும் சொல்லமுடியாது "இருந்தால் தெரியும். தெரியாததால் இல்லை" என்று சொல்ல லாபெனில் இது சரியல்ல. மனது முதலான கருவிகள் இல்லாததால்தான் ஆத்மபிரகாசம் தெரிவதில்லையே தவிர, ஆத்மா இல்லாததாலல்ல. கண்ணில்லாத குருடனுக்கு பொருள் தெரியாததால் அது இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா?

மேலும் ஸுஷுப்தியில் ஆத்மபிரகாசம் இருந்தது என்பதற்கு நமக்குப் பிரமாணம் இருக்கிறது. காலையில் விழித்து எழுந்தவுடன் "நான் இரவில் ஸுகமாகத் தூங்கினேன். ஒன்றும் தெரியாது" என்று நினைவுபடுத்திக்கொள்கிருன். முன்னல் அநுபவியாததை நினைவுபடுத்திக்கொள்ள

முடியாது. பின்னால் நினைவுபடுத்திக்கொள்வதால் முன்னால் அநுபவமிருக்கவேண்டும். அந்த அநுபவம் மாயையால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைத் தான் "ஒன்றும் தெரியாது" என்று காலையில் சொல்கிறான். ஸுஷுப்தியில் இவனுக்கு ஸுகாநுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேறு விஷயங்களோ, அதை விளக்கும் இந்திரியங்களோ, ஒன்றும் அப்பொழுது இல்லாததால் ஆத்ம பிரகாசத்தால் தான் ஸ்வரூபபூதமான ஸுகம் பிரகாசிக்கிறது. மேலும் "ஒன்றும் தெரியாது" என்று சொல்கிறான். ஒன்றும் தெரியாது என்பது இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? இதுவும் ஆத்ம பிரகாசத்தால்தான். தன்னை மறைக்கும் ராஹுவை ஸூர்ய சந்திரர்கள் காட்டுவதுபோல தன்னை மறைக்கும் மாயையை ஆத்மாதான் காட்டுகிறது. இந்த ஆத்மா தான் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபம். (6)

7. [அ] முன் சுலோகத்தில் "प्रागस्वाप्समिति प्रबोधसमये यः प्रत्यभिज्ञायते" என்று தூங்கி எழுந்தவுடன் 'நான் (ஸுகமாக) தூங்கினேன்' என்று ஸுஷுப்தியில் தனக்கு ஏற்பட்ட அநுபவத்தை நினைவுபடுத்தி அறிந்துகொள்வதால் ஒன்றும் தோன்றாத நிலையாகிய ஸுஷுப்தியிலும் ஆத்மா பிரகாசிக்கிறார் என்பதற்கு பிரத்யபிக்ஞையே பிரமாணமென்றும், மாயையால் அப்பொழுது தெரிவதில்லை யென்றும் கூறப்பட்டது. இதில் அந்த பிரத்யபிக்ஞையை விரிவாகக் காட்டி ஆத்மா ஒன்றே ஸ்தாயி (நிலை)

யான வஸ்து என்றும், அது தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறானதென்பதையும் விவரிக்கிறார் :—

बाल्यादिष्वपि जाग्रदादिषु तथा सर्वास्ववस्थास्वपि
व्यावृत्तास्वनुवर्तमानमहमित्यन्तः स्फुरन्तं सदा ।
स्वात्मानं प्रकटीकरोति भजतां यो मुद्रया भद्रया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ७ ॥

பால்யாதிஷ்வபி ஜாக்ரதாதிஷு ததா ஸர்வா
ஸ்வவஸ்த்தாஸ்வபி
வ்யாவ்ருத்தா ஸ்வநுவர்தமான மஹமித்யந்த:
ஸ்புரந்தம் ஸதா ।
ஸ்வாத்மானம் ப்ரகடீகரோதி பஜதாம் யோ முத்ரயா பத்ரயா
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] மாறி மாறி வருகின்ற பால்யம் முதலியவைகளிலும், ஜாக்ரத் முதலியவைகளிலும் அவ்விதமே (மற்றுமுள்ள) எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து வருகின்ற "நான்" என்று எப்பொழுதும் உள்ளே விளங்குகின்ற ஸ்வஸ்வரூபத்தை (தன்னை) ஸேவிக்கின்ற சிஷ்யர்களுக்கு எவர் பத்ரை என்ற முத்ரையால் விளங்கவைக்கிறரோ அந்த ஸ்ரீ குருமூர்த்தியான ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-ரை] உலகில் பிறக்கின்ற பிராணிகளுக்கெல்லாம் முதலில் பால்யாவஸ்தையும், பிறகு அது

போய் யௌவனவஸ்தையும், பிறகு கிழப்பருவமும் ஏற்படுகிறது. பிறகு இந்த சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரத்தை அடைந்ததும் அங்கும் இம்மாதிரியே பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளில் முன் அவஸ்தை போய்த்தான் பின் அவஸ்தை வருகிறது. யௌவனம் வந்தால் பால்யம் போய்விடுகிறது. கிழப்பருவம் வந்தால் முன் இரண்டும் போய்விடுகின்றன. இரண்டு அவஸ்தைகள் சேர்ந்திருப்பதில்லை. மாறி மாறியே வருகின்றன. இது போலவேதான் ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற அவஸ்தைகளும் மற்றுமுள்ள எல்லா அவஸ்தைகளும் மாறி மாறி வருகின்றன. இவைகள் எல்லாம் தேஹத்தை ஒட்டி ஏற்படுவன. இவ்விதம் மாறி மாறி வருகின்ற எல்லா அவஸ்தைகளிலும் நான் என்ற ஆத்மா ஒருவன் மட்டும் தொடர்ந்து வருகின்றான். "எந்த நான் தூக்கத்தில் கனவு கண்டேனோ, பிறகு ஒன்றுமறியாமல் ஸுகமாகத் தூங்கினேனோ, அந்த நான் இப்பொழுது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூறுகிறான். இது போல "எந்த நான் குழந்தையாக இருந்தேனோ, பிறகு வாலிபனாயிருந்தேனோ அந்த நான் இப்பொழுது கிழவனாக இருக்கிறேன்" என்று கூறுகிறான். இதில் அவஸ்தைகள் மாறி மாறி வந்த போதிலும் நான் என்பது ஒன்றாகவே வருகிறது. இதைத்தான் சாஸ்திரங்களில் ப்ரத்யபிக்ஞை என்கிறார்கள். அதாவது ஒரு பொருளை நேரில் பார்க்கும்பொழுது அதே பொருளை முன்பு மற்றோர்

ஸந்தர்ப்பத்தில் தான் பார்த்ததை ஞாபகப்படுத்தி அறிந்துகொள்வதற்கு பிரத்யபிக்ஞை என்று பெயர். ஸ்ரீரங்கத்தில் தான் முன்பு பார்த்த ஒருவனை சில நாள் கழித்து சிதம்பரத்தில் பார்க்கும்பொழுது முன்பு பார்த்ததை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அவனே இவன் என்று அறிந்துகொள்கிறான். இங்கு காலதேசங்கள் மாறுபட்டாலும் இரண்டு இடங்களிலும் தோன்றின மனிதன் ஒருவனே. இதுபோல பால்யம் முதலான அவஸ்தைகள் மாறுபட்டாலும் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஒரே மாதிரியாக நான் என்று தோன்றுகிற ஆத்மா ஒருவனே. அவன் எப்பொழுதும் மாறுபடாமல் ஒரேமாதிரியாக ஸ்தாயியாக இருக்கிறான்.

மேலும் அவஸ்தைகள் மாறுபட்டுப் போவதாலும் ஆத்மா மாறுபடாமல் ஒரேமாதிரியாய் இருப்பதாலும் ஆத்மா அந்த அந்த அவஸ்தைகளுடனே, அவஸ்தைகளுடன் கூடிய சரீரத்துடனே உண்மையில் ஸம்பந்தப்பட்டவனல்ல. பலவித பூக்களாலாகிய மாலையில் பூக்கள் மாறிமாறி இருந்தபோதிலும் எல்லாப் பூக்களிலும் ஒரே நூல் தொடர்ந்து வருகிறது. அது பூக்களைக் காட்டிலும் வேறானது என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். இவ்விதம் விவேசனம் செய்து பார்த்தோமானால் அவஸ்தைகளுடன் கூடிய தேஹாதிகளைக்காட்டிலும் ஆத்மா விலக்ஷணன் என்பது தெரியவரும். இவ்விதம் ஆத்மாவை சோதனம் செய்து பிரித்துப்

பார்த்தோமேயானுல் அதுவே ப்ரஹ்மமாகத் தெரிகிறது.

இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ தக்ஷிணுமூர்த்தி குருவானவர் தன்னை ஆச்ரயித்த சிஷ்யர்களுக்கு பத்ரை என்ற சின்முத்ரையால் விளங்க வைக்கிருர். சின்முத்ரைக்கே பத்ராமுத்ரை என்றும் பெயர் உண்டு. ஆள்காட்டி விரலை சிறுவிரல், மோதிரவிரல், நடுவிரல் என்ற மூன்று விரல்களிலிருந்தும் பிரித்து அதன் நுனியை கட்டைவிரலின் நுனியோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டால் அதற்கு சின்முத்ரை என்று பெயர். கட்டைவிரல் பரமாத்மாவையும், ஆள்காட்டி விரல் ஜீவாத்மாவையும், முதல் மூன்று விரல்கள் முக்குணங்களையும் அதன் கார்யங்களையும் குறிக்கும். ஜீவன முக்குணங்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் வரையில் தான் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேருகத் தோன்றுகிருன். அதைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டால் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்துவிடுகிருன் இது குருவின் உபதேசத்தால்தான் அறியத்தக்கது. (7)

8. [அ] இதுவரை ஏழு சுலோகங்களால் ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்மா ஒன்றே உண்மைப் பொருள். இதைத்தவிர இரண்டாவது பொருள் உண்மையில் கிடையாது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவ்விதமானுல் பந்தம், மோக்ஷம், சிஷ்யன், ஆசார்யன், அவருடைய உபதேசம் என்ற பேதங்கள் எல்லாம் எவ்விதமேற்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை கூறுகிருர் :—

विश्वं पश्यति कार्यकारणतया स्वस्वामिसंबन्धतः
शिष्याचार्यतया तथैव पितृपुत्राद्यात्मना भेदतः ।
स्वप्ने जाग्रति वा य एष पुरुषो मायापरिभ्रामित-
स्तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ८ ॥

விச்வம் பச்யதி கார்யகாரணதயா ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தத:
சிஷ்யாசார்யதயா ததைவ பித்ருபுத்ராத்யாத்மநா பேதத: ।
ஸ்வப்நே ஜாக்ரதி வா ய ஏஷ புருஷோ மாயாபரிப்ராமித:
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்தயே ॥

[ப-ரை] எந்தப் புருஷன் மாயையால் மிக மயக்கம் கொண்டவனாய் கார்யம் காரணமெனவும், சொத்து யஜமானன் எனவும், சிஷ்யன் ஆசார்யர் எனவும், அவ்விதமே தந்தை மகன் முதலியவை எனவும் பிரபஞ்சத்தை வெவ்வேறாக கனவிலும் நனவிலும் காண்கிறானோ அந்த ஸ்ரீ குருஸ்வரூபரான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-உரை] இரவில் படுத்துத் தூங்குகிறவன் நித்ரையால் மயங்கியவனாய் தான் ஒருவனாயிருந்தும் ஸ்வப்னத்தில் பல பொருள்களைக் காண்கிறான். மனது ஒன்றே பார்க்கும் கருவியாகவும் பார்க்கப் படும் பொருளாகவும் ஆகிறது. நித்ரை என்ற தோஷத்தால் பலவித வேற்றுமைகள் உள்ளதாக இவன் காண்கிறான். இவன் பார்க்கும் பொருள்கள் எல்லாம் உண்மையில் அங்கு இல்லை. எல்லாம் தோற்றமே. இதேபோல அனாதியான மாயையால்

மோஹத்தை அடைந்த ஜீவன் பலவித வேற்றுமை கொண்ட பிரபஞ்சத்தைக் காண்கிறுன். கார்யமென்றும் காரணமென்றும், வேலைக்காரனென்றும் யஜமானனென்றும், சிஷ்யன் என்றும் குருவென்றும் தந்தையென்றும், மகனென்றும், இன்னும் இதுபோல கணக்கிலடங்காத பலவித பேதங்களோடு கூடியதாகத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சமும் வாஸ்தவம் அல்ல வெறும் தோற்றமே. ஸ்வப்னத்தில்போல இங்கும் ஒரே ஆத்ம வஸ்துதான் மாயையால் பலவாருகத் தோன்றுகிறது. ஸ்ரீ ஸத்குருவின் உபதேசத்தால் ஞானம் ஏற்பட்டு மாயை நீங்கும் வரை இந்த வேற்றுமை தோன்றிக்கொண்டுதான் இருக்கும். விழித்துக்கொள்ளும் வரை ஸ்வப்பனம் தோன்றிக்கொண்டிருக்கவில்லையா? ஒரே மனிதன் தந்தையைக்குறித்து மகனென்றும், மகனைக்குறித்து தந்தையென்றும் கூறப்படுவதுபோல ஒரே ஆத்மா பல பெயர்களால் கூறப்படுகிறுன். சப்தம் தான் வேறு. பொருள் ஒன்றே.

எல்லாம் பொய் எனில் பொய்யான பிரபஞ்சத்திலுள்ள உபநிஷத்தைக்கொண்டும், குருவைக்கொண்டும் உண்மையான ப்ரஹ்மத்தை எவ்வாறு அறிந்துகொள்ள முடியும்? என்று கேட்கலாம். உண்மையை அறிந்துகொள்வதற்கு அதன் ஸாதனமும் உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது கட்டாயமில்லை. பொய்யாலும் உண்மையை அறிந்துகொள்ளலாம். காரணம் பொய்யாக இருந்

தாலும் அதனுல் ஏற்படும் கார்யம் உண்மையாக இருக்கலாம். கயிற்றில் தோன்றின பாம்பு பொய்யாயிருந்தாலும் அதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி ஓடிப் போகிருன். பிறகு கயிறு என்று தெரிந்தவுடன் பாம்பு மறைந்து போனுலும் முன்னுல் ஏற்பட்ட பயம், நடுக்கம், வியர்வை முதலியவை உண்மையாகவே இருக்கிறது. இரவில் திண்ணையில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது கனவில் கண்ட புலி பொய்யாயிருந்தாலும் அதைக் கண்ட பயத்தால் திண்ணையிலிருந்து கீழே விழுந்ததால் ஏற்பட்ட உடம்பின் காயம் உண்மையாகவே இருக்கிறது. இதுபோல் சாஸ்திரம், குரு, உபதேசம் இவை பொய்யாயிருந்தாலும் அதனுல் உண்மையான ப்ரஹ்மத்தை அறிந்துவிடுகிருன். கனவு காணும்பொழுதே புலியைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி அதன் மூலமே சில சமயம் சிலர் கனவு நீங்கி விழித்துக் கொள்வதுபோல பிரபஞ்சம் முழுதும் பொய்யாயிருந்தாலும் அதிலுள்ள குருவைத் தேடி உபநிஷத்துக்கள் மூலம் ஆத்ம விசாரம் செய்யும் சிஷ்யருக்கு அதன் மூலமே ஞானம் ஏற்பட்டு மாயை நீங்கி உண்மை பிரகாசிக்கிறது. பிறகு எல்லாத் துன்பங்களும் நீங்கி ஆனந்தத்தை அடைகிருன். (8)

9. [அ] இதுவரை உபநிஷதர்த்தத்தை குருமுகமாக விசாரித்து ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமாக அறிவதென்ற ஞான மார்க்கம் உத்தமாதிகாரிகளுக்குக் கூறப்பட்டது. அதற்குத் திறமையில்லாத மந்தாதி

காரிகளுக்கு ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக ஈசுவரோபாஸனத்தை இதில் கூறுகிரூர்:—

भूरम्भांस्यनलोऽनिलोऽम्बरमहर्नाथो हिमांशुः पुमा-
नित्याभाति चराचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम् ।
नान्यत्किंचन विद्यते विमृशतां यस्मात्परस्माद्विभो-
स्तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ९ ॥

பூரம்பாஸ்யநலோz நிலோzம்பர மஹர்நாதோ ஹிமாம்சு: புமான்
இத்யாபாதி சராசராத்மகமிதம் யஸ்யைவ மூர்த்யஷ்டகம் ।
நாந்யத் கிஞ்சன வித்யதே விம்ருசதாம் யஸ்மாத் பரஸ்மாத் விபோ:
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்தயே நம இதம் ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்தயே ॥

[ப-ரை] ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் பிருதிவி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், ஸூர்யன், சந்திரன், புருஷன் (யஜமானன்) என்று எவருடைய எட்டு சரீரங்களாகவே விளங்குகிறதோ, (உண்மையை) ஆராய்ந்து பார்ப்போர்களுக்கு எந்த வியாபகமான பரம்பொருளைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லையோ, அந்த ஸ்ரீ குருமூர்த்தியான ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்திக்கு இந்த நமஸ்காரம்.

[வி-உரை] பரமேசுவரனுக்கு "அஷ்டமூர்த்தி" என்று ஒரு பெயர். எட்டு சரீரங்களை உடையவர்

என்பது இதன் பொருள். பிருதிவி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், ஸூர்யன், சந்திரன், யஜமானன் என்று பிரபஞ்சத்தை எட்டாகப் பிரித்து இந்த எட்டும் ஈசுவரனது சரீரம் என்று சொன்னதால் பிரபஞ்சம், முழுவதும் ஈசுவரனுடைய சரீரம் என்று ஆகிறது. உபநிஷத்துக்கள் மூலம் ஆத்ம விசாரம் செய்து பிரபஞ்சத்தை பொய் என்று அறிந்து நிர்குணமான பிரஹ்மத்தை அறிய சக்தியில்லாதவர்கள் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஈசுவரனுக பாவித்து அந்த ஸர்வாத்மகமான அஷ்டமூர்த்தியான ஈசுவரனே நான் என்று தியானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் நிரந்தரமாக தியானம் செய்தால் அந்த ஈசுவரனுடைய பூர்ணநுக்ரஹத்தை அடைந்து அதன் மூலம் பரமாத்மா ஒன்றே ஸத்யம், அவரைத் தவிற இரண்டாவது பொருள் உண்மையில் கிடையாது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் அவரிடம் ஆரோபிதம், வாஸ்தவமல்ல என்ற ஞானத்தை அடைந்து முன் சுலோகங்களில் கூறப்பட்ட ஞானஸ்வருபமான பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிறுன். (9)

10. [அ] இவ்வாறு ஒன்பது சுலோகங்களால் பரமாத்மஸ்வருபத்தையும் அதை அறியும் ஸாதனங்களையும் கூறிவிட்டு முடிவில் இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்பது, படிப்பது முதலானதுகளாலுண்டாகும் பலனைக் கூறுகிருர்:—

सर्वात्मत्वमिति स्फुटीकृतमिदं यस्मादमुष्मिंस्तवे
तेनास्य श्रवणात्तदर्थमननाद्ध्यानाच्च संकीर्तनात् ।
सर्वात्मत्वमहाविभूतिसहितं स्यादीश्वरत्वं स्वतः
सिद्ध्येत्तत्पुनरष्टधा परिणतं चैश्वर्यमव्याहतम् ॥ १० ॥

ஸர்வாத்மத்வமிதி ஸ்புடீக்ருதமிதம் யஸ்மாதமுஷ்மிம் ஸ்தவே
தேநாஸ்ய ச்ரவணாத்ததர்த்த மநநாத் த்யாநாச்ச ஸங்கீர்தநாத்
ஸர்வாத்மத்வ மஹாவிபூதி ஸஹிதம் ஸ்யாதீச்வரத்வம ஸ்வத:
ஸித்யேத்தத் புநரஷ்டதா பரிணதம் சைச்வர்ய மவ்யாஹதம் ॥

[ப-ரை] இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஸர்வாத்மத்வம் (எல்லாமாக இருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபம்) நன்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டது. அதனல் இதை சிரவணம் செய்வதாலும், இதிலுள்ள விஷயங்களை மனனம செய்வதாலும், தயானம செய்வதாலும், சொல்வதாலும ஸர்வாத்மாவாகவிருத்தல் என்ற பெரிய பெருமையுடன் கூடிய ஈசுவர நிலையானது தாஞக ஏற்படும். எட்டுவிதமாகப் பிரிந்துள்ள தடையில்லாத (அணிமா முதலிய ஐசுவர்யமும் உண்டாகும்.

[வி-உரை] இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஸர்வமும் பரமாதமஸ்வரூபம, அவரைத்தவிற வேறு ஒன்றுமில்லை என்பது நன்கு விவரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் இதைப்படித்து முறையாக சிரவணம், மனனம், தியானம் செய்கிறவர்களும் பிறருக்கு சொல்கிறவர்களும் ஸர்வாத்மாவான ஈசுவரரின் நிலையை அடை

கிறார்கள். குறுகிய சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணம் நீங்கி ஸர்வமும் நான் என்ற பூர்ணமான அஹம்பாவம் ஏற்படுவதுதான் இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் முக்யபலன். குளிர் காலத்தில் சமைப்பதற்காக அடுப்பு மூட்டி அதன் அருகில் உட்கார்ந்து சமைக்கிறவனுக்கு அந்த நெருப்பால் சமையல் ஆவதுடன் இவனுடைய குளிரும் நீங்குவதுபோல் இந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மேலே கூறப்பட்ட முக்ய பலன் ஏற்படுவதுடன் அணிமா, மஹிமா, லகிமா, கரிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம் என்ற அஷ்ட ஸித்திகளும், தனம், தான்யம், புத்ரன் முதலான இம்மைச் செல்வங்களும் இடையே ஏற்படுகின்றன. ஆனாலும் சமையல் செய்பவன் குளிர் நீங்குவதுடன் திருப்தி அடையாமல் சமையல் முடியும்வரை நெருப்பைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு அதிலேயே முனைந்திருப்பானோ, அதுபோல விவேகியாயுள்ளவன் அல்பமான அஷ்டைசுவர்யம், மற்றுமுள்ள ஐஹிக போகங்களில் ஆசை வைக்காமல் அவை தானாக கிடைத்தாலும் அததுடன் திருப்தியடையாமல் இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக்கொண்டு மஹா பலமான ஈசுவரபாவத்தை அடையவே முயற்சிக்கவேண்டும். அல்ப பலத்தில் ஆசை வைத்தால் மஹா பலம் கிடைக்காமல் போவதுடன் கிடைத்த அல்ப பலமும் அநித்யமானதால் ஒரு காலத்தில் அதுவும் தன்னைவிட்டு நீங்கிவிடும். ஆனாலும் முற்றும் ஆசையைத் துறக்க முடியாதவர்கள் இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக்கொண்டே ஐஹிக

மாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ஸகல போகங்களையும் பெறலாம். (10)

[*वटविटपिसमीपे भूमिभागे निषण्णं
सकलमुनिजनानां ज्ञानदातारमारात् ।
त्रिभुवनगुरुमीशं दक्षिणामूर्तिदेवं
जननमरणदुःखच्छेददक्षं नमामि ॥

[* வடவிடபி ஸமீபே பூமிபாகே நிஷண்ணம்
ஸகலமுநிஜநாநாம் ஞானதாதாரமாராத் ।
த்ரிபுவந குருமீசம் தக்ஷிணாமூர்த்தி தேவம்
ஜனனமரண துக்கச் சேததக்ஷம் நமாமி ॥

[ப-உரை] ஆலமரத்துக்கருகில் தரையில் உட்கார்ந்து எல்லா முனிவர்களுக்கும் ஞானத்தைக் கொடுப்பவரும், மூவுலகங்களுக்கும் குருவாயும், பிறப்பு, இறப்பு என்ற துக்கத்தை அழிப்பதில் ஸமர்த்தருமான ஈசுவரனுமான தக்ஷிணாமூர்த்தி தேவதையை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

चित्रं वटतरोर्मूले वृद्धाः शिष्या गुरुर्युवा ।
गुरोस्तु मौनं व्याख्यानं शिष्यास्तु छिन्नसंशयाः ॥

---

* இது முதல் மூன்று சுலோகங்கள் ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யாரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகத்தில் சேராவிட்டாலும் ஸம்பிரதாயத்தில் இந்த சுலோகங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு வருவதால் இவைகளுக்கும் உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சித்ரம் வடதரோர் மூலே வ்ருத்தா: சிஷ்யா: குருர்யுவா ।
குரோஸ்து மௌநம் வ்யாக்யாநம் சிஷ்யாஸ்து சின்ன
ஸம்சயா: ॥

[ப-ரை] ஆலமரத்தடியில் ஆச்சர்யம்! படிக்கின்ற சிஷ்யர்கள். கிழவர்கள், உபதேசிக்கின்ற குருவோ வாலிபர். (இதுமட்டுமா) அந்த குரு கற்றுக்கொடுப்பதும் மௌனத்தால்தான். (வாயைத் திறந்து சிஷ்யர்களை நோக்கி ஒரு வார்த்தைகூட சொல்வது கிடையாது) சிஷ்யர்களோ எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்கினவர்களாக ஆகிறார்கள்.

[வி-ரை] ஸர்வேசுவரன் ஞானத்தை உபதேசித்து ஜீவர்கள் மோக்ஷத்தை அடையும்படி செய்வதற்காக தானே மாயையால் யௌவனப் பருவமுள்ள சரீரமெடுத்துக்கொண்டு ஆலமரத்தருகில் தரையில் தெற்குமுகம் பார்த்து தக்ஷிணாமூர்த்தி என்ற பெயருடன் குருமூர்த்தியாக வீற்றிருக்கிறார். அவரிடம் உபதேசம பெறுவதற்காக விருத்தர்களான முனிகணங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அவரிடம வருகின்றனர். அவர்கள எல்லோருக்கும வாயைத் திறந்து ஒருவார்த்தைகூட சொல்லாமலேயே தன் கையில் சின்முத்திரையைக் காண்பிக்கிறார். இதனாலேயே அவர்கள் உபதேசத்தை அடைந்தவர்களாக எல்லா ஸம்சயங்களும் நீங்கி ஞானிகளாக ஆகின்றனர்.

अंगुष्ठतर्जनीयोगमुद्राव्याजेन देहिनाम् ।
श्रुत्यर्थं ब्रह्मजीवैक्यं दर्शयन्नोऽवताच्छिवः ॥]

அங்குஷ்ட தர்ஜநீயோக முத்ராவ்யாஜேன தேஹிநாம் ।
ச்ருத்யர்த்தம் ப்ரஹ்ம ஜீவைக்யம் தர்சயந்நோऽவதாச்சிவ: ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ
श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रम् संपूर्णम् ॥

[ப-உரை] கட்டை விரலையும் ஆள்காட்டி விரலையும் சேர்த்து வைத்துக்காட்டுகின்ற சின்முத்திரை என்ற வியாஜத்தால் தேஹிகளுக்கு உபநிஷதர்த்தமான ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தைக் காட்டுகின்ற பரமேசுவரன் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்
முற்றுப்பெற்றது.

சுபமஸ்து.

